

“TERBİYE”

17 Nisan 2011 / 14 Cemaziyelevvel 1432 -DENİZLİ-

Peygamber Efendimiz(s.a.v) bir hadisinde şöyle buyurdu:

“Rabbim beni en güzel terbiye üzerine terbiye etti.” Beni Rabbim terbiye etti. Sahâbeyi de efendimiz terbiye etti. Peki, sizi kim terbiye edecek?!

Hiç sordunuz mu: “beni kim terbiye etti veya edecek” diye. Siz terbiye oldunuz mu? Biz terbiye olduk mu? Edeb işi, terbiye işi mühim olmasaydı; Efendimiz: “Rabbim beni en güzel şekilde terbiye etti” diye söylemezdi.

Asrımızın insanı bu terbiye işini unutmuş. Çorbayı bile terbiyeli seviyor, yemeği terbiyeli seviyor. Peki, sen? “Ben terbiyesizim” diyebiliyor musun kendine. “Terbiyesizim” demek hakâret mânâsına geliyor. Fakat, Efendimiz: “Beni Allah terbiye etti” dedi. Seni kim terbiye etti?

O, sahâbesini terbiye etti. Vahşi hâlde yaşayan, edebten, âdâbtan, erkandan uzak, kendi kızlarını öldürmeyi mahâret sayan, güçlünün güçsüzü ezdiği bir toplumu aldı, kendine ümmet yaptı. Ve, “Ashâbım, gökteki yıldızlar gibidir, onlara hanginiz uyarsanız yolu şaşırırmazsınız” dedi. Böyle harikulâde insanlar ortaya çıkarttı. Gelmezden evvel, helvadan put yaparlarmış da taparlarmış, acıkınca da yerlermiş. Allah’ın evi olan Kâbe’ye 360 tane put doldurmuşlar. Tavafı çırılçıplak yaparlarmış. Böyle ahlaken çökmüş bir cemiyetin içinde, yıldız denebilecek vaziyette ahlak harikası bir ümmet oluştu. Ve ondan sonra dedi ki:

“Benden sonra gelecek ve beni görmeyecek ümmetlerim! Bu ashabım gökteki yıldızlar kadar temiz, gökteki yıldızlar kadar parlaktır, onlara uyun!”

Sahabeye uyana “tâbiin” denir. Tâbiin’e uyana “tebe’üt-tâbiin” denir. Ya bize ne denir?

Bizi kim terbiye etti? Hiç terbiyeci aradınız mı? Bizi terbiye edecek, efendimizin olundan giden, sahabenin izini süren evliyaullahıdır, mürşitlerimizdir, şeyhlerimizdir ki; onlar insanlığı terbiye etmek, ikâmet üzerine yürütmek için varlar.

Belki dağdaki yaban armutlarını görmüşsünüzdür. Suyu yoktur, taş gibidir, yenmez. Terbiye görmüş, aşı görmüş armutlar da suludur, tatlıdır. Bizim zamanımızda yaramaz insana, “çiğ herif” derlerdi. Soğan pişirse tatlanır. İşte terbiye görmüş insan ne kadar acı olursa olsun, ne kadar ağız burkucu tadı olursa olsun, “terbiye” gördümü tatlanır. Terbiye edilmeden hayat zındandır, terbiye edilmemiş insan acıdır. Bizim yolumuz Efendimiz(a.s) Hazretleri’nin, -Allah bizi şefaatine nâil etsin-, o ulu yolu, o terbiyeyi esas alan yoludur. Bizim terbiye edicilerimiz mürşitlerimizdir, şeyh efendilerimizdir.

Bizim nefsimiz Cenâb-ı Allah'a ne dedi?

-“Sen sensin, ben de benim!”

Cenâb-ı Allah tekrar sordu: “Ben kimim, sen kimsin?”

Bizde tekrar tekrar: “Sen sensin, ben de benim” dedik.

Bunu kendini yaratan Hâk Teâlâ'ya söyledi. Senin nefsinde bunu söyledi, benim nefsimde bunu söyledi, herkesin nefsi bunu söyledi. Ve içindeki nefis diyor ki:

“Benim en kuvvetli olan, benim en iyiye lâıyk olan, benim bütün saltanata lâıyk olan, benim bütün itibara lâıyk olan ve benim ki; hiç kimseye itibar etmek, saygı göstermek, kimsenin büyüklüğünü kabul etmek mecburiyetim yoktur. Çünkü; ben, benim!”

İşte Hâk Teâlâ bizim nefislerimize orada öğretti, terbiye etti. Ondan sonra dedik ki:

“Galû Belâ”, “Sen bizim Rabbimizsin”

Bütün nefisler ister istemez “evet” dedi.

O “evet” i burada hatırlayıp da, terbiyemizi, o güzel elbiseyi tekrar giymek isteriz. Terbiyesiz yanında durulmaz vaziyettedir. Lağım çukuru gibi kokar. Terbiyesiz insan dünyaya aç kurtlar gibi saldırır. Ve o terbiyesizliğini de görmez. Farkında olamaz. Bir süre sonra bakar ki; o saldırdığı dünya sırtına binmiş, kafasının etini yiyor, ensesinde boza pişiriyor.

Ve ondan sonra diyor ki: “Benim aklımda bir zâfiyet meydana geldi”. Yok! Sırtından bir kilo dünya yükü ekilsen o zanneder ki, benim aklım hafifliyor!

Şimdi düşünün; dünya yükü dünyanın malı ve varlığıdır. 10 dairesi olan bir dairesini bir şekilde kaybederse üzülür. Der ki: “Ne ahmağım ki; ben bu 10 daireyi 11 daire yapamadım da, 10 daireyi 9 yaptım. Herhâlde benim aklım zayıflıyor.”

Sen sevin daha! Onu mezara götüremeyeceksin, senin sırtından Allah yük aldı, biraz belin rahatladı. Sen diyorsun ki: “Aklım hafifledi”. Hayır, senin yükün hafifledi. Aklım hafifledi deyip de, kendini ruhî sıkıntıya sokma! Ruhun rahatladı.

Tımarhanelerde servetini kaybetmiş çok insan gördüm. Sonra dediler ki: Bunlar ruhî bunalıma düşmüşler, buraya kapattık ki terbiye olsunlar!”

Bütün dünyanın altınını, cevherini yığsan ruh memnun olmaz. Oysa ruhî bunalım değil o, ruh bunalımında değil orada; bunalımda olan nefis. Nefis diyor ki: “Ben nasıl bu dünyanın mallarından geri kaldım”. Dünya çamurdan yaratıldı, “nasıl çamurdan geri kaldım” der. O nefis ise cehennem ateşinde yanmadan terbiye olmaz. Eğer sen bu dünyada terbiye etmezsen, haddini bildirmezsen, bir efendinin huzurunda diz çöktürmezsen, kendi rızan ile nefsi terbiye olmuş bir kişinin eline vermezsen elini; bil ki, bu dünyada sultan olarak ölsen bile, öbür dünyada en aşağıda, kölenin de kölesi olarak haşrolunacaksın. Bizim derdimiz bu!

Bir büyüğün sözü vardı, derdi ki: “Dünya malını kaybettiği için üzülen kimse, dermanı bulunmaz derde düşer.”

Dünya malı için üzülme. De ki: “Ya Rabbi, sen habîbin Ahmedî Mahmuđu Muhammed Mustafâ'yı dahi terbiye ettin de bizim aramıza gönderdin, terbiye etmeden göndermedin, onu dahi terbiye ettin. Bütün âlemleri onun için yarattığın hâlde, en sevdiğin kulunu da terbiye ettin. Ne olursa -aynı terbiyeye biz dayanamayız ama- bizi de terbiye et. Bizi de yenilir yutulur, boğazdan geçecek vaziyete getir, yüzüne bakılacak vaziyete getir.”

Terbiyeli insanın yanında rahat edilir. Terbiyeli insan şifadır. Eli de şifadır, nefesi de şifadır. Sırf nefesi şifa olan Hz.İsa(a.s) değildir. Hz.İsa(a.s) üflediği zaman ölüyü diriltirmiş. Körü getirirlermiş, kör görür hâle gelirmiş. Deliyi getirirlermiş, akıllı vaziyete gelirmiş.

Terbiye et kendini! Ondaki o kudsî nefes sende de olur.

O mübarek yanında sadece bir iğne, bir de iplik taşırmiş. İğne-iplikten başka dünya da mal varlığı yok imiş. Âhir zamanda tekrar yeryüzüne gelmek için semâya çekildi. -Rûhullahtır, büyük peygamberlerim başında geçer-. 4.kat semâya geldiğine, 4'den yukarı çıkamadı. "Ya Rabbi, neden çıkamıyorum?" dedi. Allah'ta: "Ey İsa, tedbir olsun diye yanına aldığın dünyalık o iğne-iplik var ya, o seni dörtte bıraktı!"

O iğne iplik zarûrî ihtiyaçtır. Peki, bizim nelerimiz var? Tedbir olsun, ihtiyaçtır, alalım, çoluk çocuğa lâzım olur, şudur budur dediklerimiz. Bir ev yetmez ikinci ev, ikinci ev yetmez üçüncü ev, bir dükkân yetmez ikinci dükkân, bir araba yetmez ikinci araba... Daha giysi kısmına geçmiyorum! Herkes ne olur olmaz diye bir şey koyar. Bu ne demektir? Cenâb-ı Allah der ki: "Bana imân, bana güvenmiyor musun, ben senin ihtiyacını gidermezmiydin de sen aklına güvenirsin"

Mercimek kadar aklımız var bizim. Cenâb-ı Allah istemezse bizi bu yeryüzüne